

KÖPRÜDEN ÖNCE SON ÇIKIŞ

Mümtaz Soysal

AÇI, Cumhuriyet, 26.01.2008

BOĞAZIÇI'NİN iki yanındaki otoyollardan köprülere doğru araba sürenler bilir: Köprüye yaklaşınca sağda bir uyarı levhası görülür; yöredeki bir semtin adıyla birlikte "*Köprüden önce son çıkış*" diyen bir levhadır bu. O semte gitmek istediğiniz halde dalıp çıkışı atladınız mı, akan trafikle birlikte kısa sürede kendinizi yüzlerce metrelik bir köprü'nün üzerinde ve öbür ucunda bulursunuz. Artık, geri dönüp istediğiniz yere gidebilmek uğruna uzak kavşaklardan dönmek için hayli vakit harcamak zorundasınızdır.

Türkiye'nin bugünkü durumunda da böyle. Cumhuriyetçi devrimin yolu üzerine konan engellere doğru sürüklenirken bu son çıkış fırsatı kaçırılırsa gerici iktidar sizi önüne katar ve uzaklara sürer. Kısa zamanda hiç beğenmeyeceğiniz sahillere sürüklenmiş, içinden çıkılmaz kuyulara atılmış bulabilirsiniz kendinizi. Büyük olasılıkla, bataklığın kurtulmak için uzun yıllar didinmek, bin bir eziyete katlanıp ağır bedeller ödemek zorunda kalacağınız durumlardır bunlar.

Uyanık durma, karşı çıkma, direnme zamanıdır. Çünkü ülke korkunç bir akıbete doğru itiliyor. Karşı devrimciler azmış, pervasızca ve kıra dökme korkunç bir işe girişmişlerdir: Örtünme konusunu bahane edip Cumhuriyeti yıkacak dinamikleri aynı Cumhuriyetin mevzuatına sokmak için kollarını sıvamışlardır.

Bunun, üniversite yerleşkelerinde kalmayıp aşama aşama kamu yaşamının her alanını kapkara bir kapanışa götüreceğini ve görüntüdeki karanlığın yavaş yavaş zihinlere, bilim ve hukuk alanına bulaşacağını bile bile.

Şaşırtıcı olan, Cumhuriyetin kuruluş yıllarından beri böyle bir yıkım fırsatı beklemiş bir irtica canavarının sözde din özgürlüğü ve yükseköğrenim hakkı adına yeniden baş kaldırmış olması değildir. Şaşırtıcı olan, yine aynı Cumhuriyeti kuranların büyük çabalarla bağımsızlaştırmış, okutmuş, yetiştirmiş milyonlarca insanın, bu çullanışı, sanki bir başka devletin yıkılış filmini seyrediyor gibi, sessiz, tepkisiz seyrediyor olmasıdır.

Oysa Cumhuriyet dönemlerinde doğup büyümüş birkaç kuşağın birden ayağa kalkma ve "*Yıkırmayız*" diye haykırma günüdür.

Herkesin.

Yalnız geçmişin onurlu yıllarını görmüş yaşlıların değil, gelecekleri karartılmak istenen gençlerin de.

Yalnız üniversitelilerin değil, devletten herhalde böyle bir edilginlik için maaş almayan devlet görevlilerinin de.

Yalnız memurların değil, emekleri ve çabalarıyla Cumhuriyeti üretken kılan işçilerin ve işverenlerin de.

Yalnız sivillerin değil, Cumhuriyet için ölmeye ant içmiş askerlerin de.

Çünkü Cumhuriyet, kendisinin hançerlenişini sessiz seyretsinler diye yetiştirmedi bu kuşakları. Onlara verdiği bilimin aydınlığı, tekniğin becerisi, silahın caydırıcılığı, kısacası bütün bu donanım hep o korunsun diye verildi.